

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 6

Kapitel 5: Tjekkiske og polske krudttønder

Fire fjendtlige aviser er mere at frygte end tusind bajonetter."

Napoleon Bona-
parte

Versailles-traktaten, der afsluttede 1. verdenskrig, bliver ofte nævnt af historikere som grundlæggende ansvarlig for den næste globale konflikt. Den blev underskrevet under tvang af svage tyske politikere og var intet mindre end en legaliseret udplyndring af et besejret folk. Naturligvis betragtede de sejrende allierede deres motiver for at gå i krig som rent defensive, så den nedkæmpede fjende var alene skyldig i at fremprovokere fjendtligheder. I Versailles blev den revanchepolitik, som havde domineret Frankrig siden ydmygelsen ved Sedan i 1871, aldrig nævnt; Englands traditionelle politik med at føre krig mod kontinen-

tets førende magt, uanset hvem det måtte være, for at sikre sin egen overlegenhed; og Ruslands ønske om at forene slavedømmet under zaren ved at optræde som dets frelser i Serbien. Tysklands eneste "forbrydelse" før krigen havde været at blive en industriel konkurrent. Det var hendes nyfundne rigdom, der motiverede de store traktatmagere i 1918, da de stjal Tysklands kulfelter og lod befolkningen fryse og sulte og pålagde dem så store erstatninger, at de var dømt til evig forarmelse. Derfor den økonomiske nødvendighed af at gøre tyskerne eneansvarlige for "Den Store Krig".

Versailles-traktaten var ikke andet end et formelt dokument, der blev udarbejdet for at dække over udplyndringen af en besejret fjende. De internationale forbrydere, der udarbejdede den, forværrede deres skurkagtighed ved at hægte et europæisk kontinent sammen, der var fragmenteret gennem krig og revolution fra de afbrudte rester af det østrig-ungarske kejserrige og det kejserlige Tyskland. I deres grådighed, hævngrænseløshed og uvidenhed udstykkede traktatmagerne hele regioner med ubeslægtede, ofte modsatrettede folkeslag til nye, kunstigt skabte stater. Millioner af polakker, tyskere og ungarene befandt sig pludselig i Tjekkosllovakiet; flere tyskere i Polen og Litauen, med yderligere tusinder af polakker i Ungarn, ungarene i Rumænien osv. osv. Alene i Sudeterlandet var 2.800.000 etniske tyskere strandet bag den tjekkiske grænse, afskåret fra deres hjemland og under myndighed af en åbenlyst fjendtlig, fremmed regering. Omkring 625 kvadratkilometer polsk territorium, der var besat af mere end en kvart million polakker, blev overdraget til Tjekkosllovakiet. Ungarn mistede 7.500 kvadratkilometer territorium med 775.000 af sine indbyggere, ligeledes uden deres samtykke.

Til sammenligning: Hvis USA havde tabt en krig og var blevet tvunget til at afstå for eksempel Washington, Montana eller Idaho med deres amerikanske befolkninger til Canada eller Californien, Texas og Arizona til Mexico, ville vores land have befundet sig i en tilstand svarende til den, som Tyskland, Polen og Ungarn stod over for efter Første Verdenskrig. Og hver gang de herboende tyskere, polakker eller ungarene protesterede mod de ofte brutale forhold, de blev pålagt, blev deres protester "hensynsløst knust af præsident Benes' regering i Prag" (Chant, 5). Som general Leon DeGrelle bemærkede, var det uundgåeligt, at sådan et rod til sidst ville eksplodere i en ny international konflikt, med eller uden Hitler.

Fra 1933 længtes tyskere i områder, der var afskåret fra Riget, og hvor Føreren havde genskabt den nationale stolthed, efter at vende tilbage til deres hjemland. I Sudeterland stemte mere end 90 % af det tyske mindretal for at vende tilbage til Riget i en folkeafstemning, der blev overvåget af internationale observatører. Da den tjekkiske regering i maj 1938 stadig nægtede at lade sudetertyskerne vende tilbage til deres eget land og derefter mobiliserede sine væbnede styrker, truede Hitler med at indkalde værnemagten. På det tidspunkt var han klar over, at de al-

lierede var fast besluttet på at føre krig mod ham på den ene eller anden måde, på trods af alle hans bestræbelser på international forståelse. Tyskland var faktisk ikke klar til kamp, men det var Frankrig og England heller ikke - endnu. Men med deres oprustningshastighed ville de udgøre en overvældende militær trussel om blot et par år. For eksempel brugte RAF mere på oprustning end alle de tyske væbnede styrker tilsammen i 1930'erne. Riget kunne kun håbe på at kunne forsvare sig mod de allierede, før de blev for stærke til at modstå dem. Derfor informerede Føreren sine øverstbefalende om, at hvis Sudeterlandspørgsmålet ikke var løst inden 1. oktober, skulle de indlede væbnede operationer mod Tjekkoslaviet.

Med Europa på spidsen af en krig var det kun en mand med Benito Mussolinis personlige autoritet og diplomatiske evner, der kunne redde freden. Han indkaldte i sidste øjeblik til et krisemøde mellem fire magter i München. Han talte flydende engelsk, fransk og tysk og fik alle de delegerede til at forstå, at en genforening af sudeterne med deres naturlige hjemland var den eneste måde at undgå fjendtligheder på, på trods af uophørlige opfordringer i den internationale presse. I mellemtiden blev Edward Benes, den meget omtalte leder af Tjekkoslaviet, afbildet over hele verden i pressen, nyhedsudsendelser og radioprogrammer som det ædle, ynkelige offer for fascistisk rovgriskhed og allierede trusler. "Samtidig", bemærkede historikeren Peter Gryner set i et 70-årigt perspektiv, "trådte Dr. Benes, den politisk og moralsk svage tjekkiske præsident, som ikke havde mod på krig, tilbage og flygtede til Frankrig med 10.000 dollars [sovjetisk donation] i lommen" (48).

Bare to dage før værnemagten skulle invadere Tjekkoslaviet, blev Münchenpagten underskrevet. Duce, som havde reddet Europa fra selvmord, vendte tilbage til en velfortjent heltetriumf i Rom, og sudetertyskerne vendte tilbage til deres rige uden hændelser. I mellemtiden brokkede Churchill sig over sig selv og sine medkrigere i "Focus": "Vi har lidt et totalt og uhørt nederlag" (Innes, 13).

Men de ydmygede tjekkiske politikere lod deres frustrationer gå ud over andre fremmede folkeslag, som stadig var under deres kontrol efter Versailles-traktaten. Slovakkerne og de ungarske rutenere led under bitter undertrykkelse og appellerede til Adolf Hitler om samme slags hjælp, som han havde givet sudetertyskerne. Da han desuden fik at vide af sin SD, at tjekkerne i al hemmelighed byggede luftbaser til sovjetiske bombefly, der kunne ramme tyske mål inden for 30 minutter efter start, beslaglagde han Tjekkoslaviet og delte det i Bøhmen og Mähren, navne, som disse lande havde været kendt under i århundreder før Versailles-traktaten. Et blik på et kort efter Første Verdenskrig viser, hvordan denne syntetiske stat trængte dybt ind på tysk territorium som et dolkestød for at holde Tyskland evigt lammet.

"Tjekkoslaviet" var en kunstig skabelse af franske og britiske politikere, som

intet vidste om den region, de formodede at genskabe. Faktisk var deres egentlige mål med at skabe Tjekkoslaviet ud af det blå at holde Centraleuropa i konstant uro (dvs. impotens). Hitler afmonterede straks denne undergravende konstruktion og genopbyggede den langs naturlige linjer; med andre ord fik etnisk, sprogligt og kulturelt beslægtede befolkninger lov til at danne deres egne samfund. Han gav slovakkerne deres frihed under den katolske monsignore Josef Tiso og tillod Ungarn at genforene sig med sine adskilte landsmænd i Rutenien. Når mainstream-historikere beskriver den tjekkiske krise, undlader de næsten altid at give Hitler æren for den frihed, han gav disse ikke-tyske mindretal, herunder polakkerne i Teschen, som også fik lov til at vende tilbage til deres hjemland. Den aftale, han og Mussolini indgik, "gav Polen den fælles grænse med Ungarn, som landet havde ønsket sig i årevis" (Innes, 35). I april samme år marcherede polske piloter i triumf ved siden af Luftwaffes flyvere gennem Madrid ved den sejrige afslutning på den spanske borgerkrig. Tragisk nok skulle de blot fem måneder senere flyve mod hinanden.

Hitlers tidlige diplomatiske triumf var en ikke-angrebspagt med Polen i 1934, som i løbet af de næste mange år blev fulgt op af hemmelige forslag om en militær alliance, der skulle beskytte Europa mod Sovjetunionen. I januar gjorde rigsminister Dr. Joseph Goebbels et personligt og meget positivt indtryk på regeringslederne i Warszawa, og de to lande kom mærkbart tættere på hinanden. Som Watt bemærkede: "Besøget var en succes"(325). Næste år bød marskal Pilsudski velkommen til Hermann Göring, som foreslog en militær alliance mod Rusland. Efter dette lands nederlag ville Polen blive tildelt hele Ukraine. En sådan tysk-polsk union ville have skabt en fælles styrke, der var for stærk til, at hverken de vestallierede eller Sovjetunionen kunne klare den, og samtidig ville den have forpurret Churchills og hans krigsliderlige ligesindedes planer.

Görings forslag var et af de store vendepunkter i den moderne historie. Hvis det var blevet accepteret, ville begivenhedernes gang være blevet dramatisk ændret, og den kommunistiske kolos ville være blevet væltet. Desuden var Sovjetunionen på dette tidspunkt i politisk og militær uorden på grund af Stalins paranoide udrensninger af højtstående embedsmænd i de væbnede styrker og politbureauet. En invasion af USA i slutningen af 1930'erne af tyske og polske styrker ville have haft langt større chance for at lykkes, end Operation *Barbarossa* havde i 1941. På det tidspunkt var Den Røde Hær selv klar til at angribe Tyskland. Hvis Pilsudski havde accepteret Görings generøse tilbud, kunne Polen være blevet en virkelig betydningsfuld europæisk magt og have undgået den frygtelige skæbne, der ventede. I stedet fortsatte marskallen med at hengive sig til det farlige spil, hvor han spillede tyskerne ud mod russerne og lod, som om hans land allerede var Europas magtmager og ignorerede sin usikre position mellem Det Tredje Rige og

Sovjetunionen. I stedet for at tage fornuftigt parti for den ene stat mod den anden valgte han at manipulere med begge, og hans land blev knust mellem dem.

Alligevel fortsatte Hitler med at udtrykke oprigtig beundring for både Pilsudski og det moderniserede Polen og erklærede i maj 1935 foran Rigsdagen: "Vi anerkender med ægte nationalistes forståelse og inderlige venskab den polske stat som hjemsted for et stort, nationalt bevidst folk." Måned efter indledte tyske og polske repræsentanter samtaler, som seks måneder senere førte til en handelsaftale. Som Watt påpegede: "Denne traktat var ekstremt vigtig for Polen, da Tyskland var langt Polens vigtigste eksportmarked. Tidligere havde Tyskland været i stand til at skabe betydelig ravage i den polske økonomi ved at gennemføre vilkårlige ændringer i toldsatser eller kvoter på import fra Polen. Denne nye aftale gav Polen status som mest begunstiget nation og afklarede en række økonomiske tvister mellem de to nationer" (327).

Disse eksemplariske relationer begyndte sammen med den voksende trussel fra Sovjetrusland gradvist at overbevise polakkerne om, at de skulle genoverveje Görings foreslåede militæralliance. Som en indikation på sine pro-reichske intentioner sendte Warszawas regering polske fly til at flyve med hans *Condor-legion* i Spanien. Kun otte måneder før krigsudbruddet sagde Hitler oprigtigt til Josef Beck under den polske udenrigsministers besøg i Berchtesgaden den 5. januar 1939: "Tyskland ville være meget interesseret i den fortsatte eksistens af en stærkt nationalistisk polsk stat på grund af det, der kunne ske i Rusland ... Bortset fra det lettende eksistensen af en stærk polsk hær Tysklands byrde i betydelig grad. De divisioner, som Polen holdt ved sin grænse til Rusland, skånedes Tyskland for en lignende militær byrde" (Innes, 31).

I mellemtiden ledte de internationale anstiftere - dybt frustrerede over Mussolinis sejr for freden i Tjekkosllovakiet - efter et andet problemområde, hvor de kunne genoptage fjendtlighederne. De fandt det i Danzig. Ligesom Sudeterland var den middelalderlige by blevet afskåret fra sit tyske ophav af de hadefulde kludrehoveder i Versailles tyve år tidligere. Dens strandede borgere råbte også på genforening med deres hjemland, nu hvor det var en stolt nationalsocialistisk stat. Men de var forbundet med en umulig konstruktion i form af en smal korridor til den østpreussiske grænse. Omkring halvanden million tyskere var strandet i Polen på grund af Versailles-traktaten.

For at løse dilemmaet i mindelighed tilbød Hitler at finansiere byggeriet af en motorvej og en jernbane, der skulle forbinde Danzig. Til gengæld for større adgang til den gamle tyske by skulle disse konstruktioner beskattes af polakkerne, som også skulle drive deres egen jernbane til Danzig, hvor alle deres økonomiske rettigheder skulle beskyttes og bevares. Polen ville få en pæn, løbende fortjeneste

uden at gå på kompromis med sin territoriale suverænitet. "I dette øjeblik", erklærede han på seksårsdagen for den nationalsocialistiske magtovertagelse, "er der næsten ingen meningsforskelle mellem vores venlige, fredelige stater om betydningen af dette instrument (den tysk-polske ikke-angrebspagt fra 1934) ... Sidste år så vi venskabet mellem Tyskland og Polen bevise sit værd som en garanti for fred i Europas politiske liv" (Innes, 33); dvs. Polens bidrag til løsningen af den tjekkiske krise.

Forhandlingerne om Danzig foregik hjerteligt og uden hastværk fra oktober 1938, og Hitler var overbevist om, at de ville føre til et gensidigt tilfredsstillende resultat. Han blev dog ubehageligt overrasket, da Josef Beck koldt afviste hans invitation til at tilslutte sig Antikominternpagten blot 11 dage efter Berchtesgaden, hvor begge regeringer var på vej mod en sådan alliance. Med Det Tredje Riges, det fascistiske Italiens og det kejserlige Japans samlede militære styrke i ryggen ville Polen have været forskånet for yderligere bekymringer om sovjetiske ambitioner ved den russiske grænse. Da den tyske udenrigsambassadør besøgte Warszawa for at fejre femårsdagen for den tysk-polske ikke-angrebspagt, nægtede polakkerne at nævne Danzig og mødte den tyske delegation med en kold formalitet.

I marts afsluttede regeringen i Warszawa alle yderligere diskussioner om Danzig med en klar afvisning af Førerens generøse forslag, som polakkerne ville vinde så meget ved økonomisk og især militært. Han fremlagde situationen for dem gennem sin ambassadør: "Den tysk-polske aftale kunne ikke overleve, uden at Polen viste 'en klar, anti-sovjetisk holdning'. Polen må forstå, at det er nødt til at vælge mellem Tyskland og Rusland" (Innes, 35). Samme måned sagde den tidligere så venlige Beck til sin diplomatiske kollega, grev Szembek: "Vi kender den nøjagtige grænse for vores egne interesser ... ud over denne grænse kan Polen kun meddele et *non possum* ('vi kan ikke'; indsigelse om manglende evne; afvisning). Det er meget enkelt: Vi skal kæmpe!" Becks beslutsomhed ville være kommet som et chok for Hitler, som stadig regnede med Polen som en vigtig allieret mod den sovjetiske kommunisme, og han kunne ikke have gættet, at det pludselige skift i den polske holdning var blevet skabt af en udenlandsk diplomat.

William C. Bullitt, præsident Roosevelts fortrolige agent i Europa, var en højtstående regeringsembudsmand helt tilbage i Wilson-administrationen i 1919, hvor han talte for USA's anerkendelse af Sovjetunionen. Hans anbefaling blev generelt afvist af Kongressen, efter at kongresundersøgelser afslørede, at Sovjetunionen ikke var andet end et blodigt tyranni, der blev påtvunget det russiske folk af internationale jødiske gangstere. Desillusioneret over en sådan dom droppede han ud af politik, men blev genindsat af F.D.R. som USA's første ambassadør i Sovjetunionen efter anerkendelsen af USSR, Roosevelts første internationale handling, efter at han var blevet præsident. Bullitts pro-kommunisme på højt niveau og in-

tolerance over for fascisme kvalificerede ham som et af jødernes mest værdifulde redskaber til at afvikle normale relationer mellem ikke-jødiske nationer.

Han rejste gennem Østeuropa og brugte sine naturlige diplomatiske evner og imponerende referencer som præsidentens personlige repræsentant til at imponere de polske embedsmænd. Bullitt opfordrede dem til at tvinge tyskerne ned i Danzig. Krig måtte uundgåeligt komme, men til den tid ville Storbritannien og Frankrig invadere Riget fra vest med Føreren fanget i midten. Polen skulle have resten af det østlige Tyskland som en del af aftalen. Alt, hvad polakkerne skulle gøre, var at provokere Hitler til at angribe og derefter holde ham hen lige længe nok til, at briterne og franskmændene kunne komme dem til undsætning. Warszawas naive ledere var blinde for dette gennemskuelige bedrag på grund af grådighed og arrogance, og de satsede deres lands eksistens på forsikringer fra udenlandske politikere, for hvem Polen ikke var andet end et middel til den krig, de var fast besluttet på at opildne et eller andet sted, på en eller anden måde.

Efter at have sået kimen til konflikt i Polen sneg Bullitt sig videre til Frankrig, hvor han på samme måde forsikrede franske embedsmænd om, at USA ville bakke op om enhver krig, de førte mod Tyskland. Inden for et år, hvor hans land var ved at blive banket til underkastelse af Wehrmacht, udsendte Frankrigs premierminister, Eduard Deladier, sin berømte appel til Amerika og bad om de "skyer af krigsfly", som Bullitt havde lovet. En uge senere indtog tyskerne Paris.

Bullitt tog videre til London, hvor han mødtes med den britiske premierminister. I 1941, kort før sin død af kræft og midt i Europas anden broderkrig, indrømmede Neville Chamberlain, at "England aldrig ville være gået i krig mod Polen uden Bullitts og jødernes konstante opfordringer" (Forrestal, 178). Chamberlain var ikke nogen ven af Riget, men han ønskede oprigtigt at undgå krig, i det mindste i øjeblikket, og trak tiden ud, indtil Storbritanniens væbnede styrker var tilstrækkeligt opbygget til at udfordre Wehrmacht. Han var blevet snydt af Ian Colvin, en stærkt anti-tysk journalist på *News Chronicle*. Colvin var ansvarlig for egenhændigt at ændre den britiske polske politik ved at lyve for premierministeren den 29. marts om, at Føreren var klar til at angribe Polen ved først givne lejlighed med en forudbestemt plan. "Men beredskabsplanen (Hitlers *Case White*) blev nu aktiveret som *følge af den* britiske garanti" for at kæmpe for Polen (Irving, *Goebbels*, s. 293). Ved hjælp af dette bedrag fik Colvin "balancen til at tippe mod krig".

De vestlige "demokratier" havde gjort det klart for Hitler, at de var fast besluttet på at føre krig mod ham, men han håbede stadig, at det ville blive udskudt så længe som muligt. Hvis det alligevel skulle komme til fjendtligheder, foretrak han dem på sine egne betingelser, når Tyskland havde den bedste chance for succes. Da de allieredes oprustning foregik i fuld fart, arbejdede tiden imod ham. I 1939, året hvor krigen begyndte, brugte den franske regering f.eks. flere penge på

oprustning end Tyskland, og landets store luftvåben fik flere penge end Hermann Görings Luftwaffe. Fra februar 1934 brugte Paris ifølge den amerikanske journalist Douglas Brinkley en milliard franc om året alene på sit luftvåben (68). Fem år senere havde det mere end 3.000 fly, noget mindre end Luftwaffe, men kombineret med de polske, hollandske og britiske luftstyrker ville tyskerne være i undertal i luften med mindst tre til én. Hærreserverne i Polen, Holland, Frankrig og Storbritannien talte i alt omkring ti millioner mand, hvilket var fem gange flere end de tyske reserver. Til søs havde de allierede tyve gange så mange krigsskibe som Kriegsmarine.

Hitler var meget bevidst om den overhængende trussel mod sit lands eksistens, som de rasende bevæbnede allierede udgjorde, og han fortsatte med at tilbyde polakkerne rimelige løsninger. Deres stædighed var nu blevet uudholdelig, selv for briterne og franskmændene (som var kommet i tvivl om Bullitts uofficielle løfter om amerikansk militærhjælp), så sent som den 27. og 29. august - bogstaveligt talt dage før krigsudbruddet. De opfordrede Warszawa til at forhandle med Hitler, men polakkerne nægtede hårdnakket og stolede på Bullitts fortrolige forsikringer. Samme måned, da den franske ambassadør foreslog, at de tillod sovjetiske væbnede styrker på deres jord for at forsvare Polen, svarede marskal Edward Rydz-Smigly, den polske øverstbefalende: "Med tyskerne ville vi risikere at miste vores frihed. Med russerne ville vi miste vores sjæl" (Innes, 60). Hvis de gav efter for Bullitts sirenesang, ville de miste begge dele.

Et par dage senere forsøgte Føreren at afværge en krise ved at anmode om genoptagelse af direkte samtaler med den polske udenrigsminister. Han sagde til den britiske ambassadør, Sir Neville Henderson: "Under disse omstændigheder er den tyske regering enig i at acceptere den britiske regerings tilbud om deres gode tjenester ved at sikre afsendelsen til Berlin af en polsk udsending med fulde beføjelser. De regner med, at denne udsending vil ankomme onsdag den 30. august" (Innes, 82). I stedet lod Beck tyskerne vente i to hele dage uden at give dem et svar og fløj derefter til London, hvor han og hans diplomatiske kollega, grev Edward Raczynski, underskrev en gensidig bistandspagt med den britiske udenrigsminister, Lord Halifax. Aftalen garanterede Englands væbnede intervention, hvis Polen blev angrebet "af en hvilken som helst udenlandsk fjende", selv om Tyskland alene blev nævnt i en hemmelig protokol, der først blev offentliggjort efter krigen.

Først da Føreren næste dag læste i aviserne om Becks egenrådige foragt for enhver form for forhandlinger, fandt han ud af, hvad der var sket. Denne hidtil usete afvisning af et nabolands valgte leder midt i en appel om fred var en bevidst provokation, der straks blev fulgt op af polsk mobilisering og militærmanøvrer nær den tyske grænse - alt sammen for at få Hitler til at angribe. Seks år senere

fortalte han i sit testamente: "Så sent som tre dage før udbruddet af den tysk-polske krig foreslog jeg den britiske ambassadør i Berlin en løsning på det tysk-polske problem, der lignede problemet med Saar-området, under international kontrol. Dette tilbud kan ikke bortforklares. Det blev kun afvist, fordi de ansvarlige kredse i engelsk politik ønskede krigen, dels i forventning om forretningsmæssige fordele, dels drevet af propaganda fremmet af den internationale jødedom."

Så tidligt som i januar, da polakkernes stemning første gang var vendt mod Tyskland, betroede Ribbentrop sine diplomatiske kolleger, da de vendte tilbage til Berlin: "Fra nu af har vi kun ét handlingsvalg, hvis vi vil undslippe den territoriale omringning, og det er at få en forståelse med russerne" (Innes, 33). På sin side ville Hitler ikke lade sig omringe af fjender. Han var nødt til at udflankere dem diplomatisk, før skyderiet begyndte. Som han sagde til Jacob Burckhardt, Folkeforbundets schweiziske kommissær i Danzig: "Alt, hvad jeg foretager mig, er rettet mod Sovjetunionen. Hvis Vesten er for dum og blind til at forstå det, vil jeg være tvunget til at indgå en aftale med russerne." Derfor chokerede han den 23. august verden (inklusive sine egne NSDAP-kammerater, hvoraf nogle trådte tilbage i protest) ved at indgå en ikke-angrebspagt med Sovjetunionen. Det var et drastisk skridt, som de vestlige demokratier tvang ham til at tage for at forhindre udviklingen af en anden front ved at normalisere forholdet til Rusland.

Han forklarede i en rigsdagstale næsten to år senere, mens hans legioner rullede ind i Sovjetunionen: "Det var derfor kun med ekstremt besvær, at jeg i august 1939 fik mig selv til at sende min udenrigsminister til Moskva i et forsøg på der at modsætte sig den britiske omringningspolitik mod Tyskland." På den måde slog han Frankrig og England i deres eget spil om diplomati med høj indsats. Begge havde ivrigt bejlet til Stalin om en alliance mod Det Tredje Rige, men Marshall foretrak en midlertidig traktat med Tyskland, som ville give ham afgørende tid til at færdiggøre sin egen oprustning.

Med den røde hærs marskal Stephanis' ord: "Pagten mellem Sovjetunionen og Hitlers Tyskland er kun midlertidig. Vi vil ikke lade den vare særlig længe". Han blev bakket op af marskal Vorsolov, som sagde: "Tyskerne må ikke have nogen anelse om, at vi forbereder os på at stikke dem i ryggen, mens de har travlt med at bekæmpe franskmændene, for så kunne de ændre deres generelle plan og angribe os". Intet af dette ville have overrasket Hitler, som allerede under udarbejdelsen af *Mein Kampf* i 1925 skrev: "De nuværende herskere i Rusland har ingen idé om at indgå en ærefuld alliance, endsige at overholde en" (bind 2, kapitel XIV). Han konkluderede med rette: "Tyskland er i dag bolsjevismens næste store krigsmål."

Da krigen med Sovjetunionen begyndte, "synes Hitler lige akkurat at have slået Stalin", siger Russell H.S. Stolfi, professor i historie ved U.S. Naval Postgraduate

School i Monterey, Californien. "Nyligt offentliggjorte beviser og særligt effektive argumenter viser, at Stalin begyndte en massiv indsættelse af sovjetiske styrker ved den vestlige grænse tidligt i juni 1941. Beviserne understøtter en opfattelse af, at Stalin havde til hensigt at bruge de styrker, der var koncentreret i vest, så hurtigt som muligt, sandsynligvis omkring midten af juli 1941, til et sovjetisk Barbarossa. Udtalelser fra fanger støtter også den opfattelse, at Sovjetunionen havde til hensigt at angribe Tyskland i 1941. Den ekstraordinære opstilling af de sovjetiske styrker ved den vestlige grænse kan bedst forklares som en offensiv opstilling til et angreb med fuld mobilisering af ekstremt stærke styrker, der var samlet der til det formål" (Michaels, 21).

Horst Slesina, en veteran fra Operation *Barbarossas* første dage, var personligt vidne til de sovjetiske forberedelser til invasionen af Europa. "For første gang", husker han de første dage af kampagnen, "lærer vi detaljerne om den forfærdelige trussel mod vores fædreland og hele Europa, som den sovjetiske hærs fremmarch udgør. Vi ser af Sovjetunionens diplomatiske og militære spil - og Stalins og Molotovs skamløse krav - at cheferne i Kreml mener, at deres time er kommet. Forhandlingerne med England og de sovjetiske styrkers fremrykning til Tysklands, Finlands, Ungarns og Rumæniens grænser fjerner den sidste tvivl om de sovjetiske hensigter. Bolsjevismen er klar til at starte marchen mod verdensrevolutionen med et angreb på Tyskland ... Da de første (tyske) infanterister kom til øst, blev læsset af og rykkede frem til grænsen for et stykke tid siden, så vi gigantiske kolonner af russere komme op, som byggede deres stillinger stadig tættere på den tyske grænse ... De skabte et tykt netværk ved den tyske grænse, bag hvilket gigantiske, endeløse kolonner udførte en af de mest massive mobiliseringer i krigshistorien" (8-11).

Efter krigen indrømmede major Koskov, Den Røde Hærs øverstbefalende for det 24. infanteriregiment i den 44. infanteridivision, at "russerne ville have angrebet Tyskland af sig selv om senest to eller tre uger" (Johnson, 36). Mens Riget og Rusland stadig var i fred, pralede Stalin den 5. maj 1941 over for dimittenderne fra Frunze Militærakademi: "Vi kan begynde krigen mod Tyskland inden for de næste to måneder. Nu, hvor vi er stærke, må vi gå fra forsvar til angreb." Med det amerikanske forsvarsministeriums russiske oversætter, Daniel Michaels, ord: "Russiske analytikere vurderer, at tyskerne iværksatte deres forebyggende angreb to eller fire uger før sovjeternes planlagte træk" (20).

Men lige nu havde Hitler brug for en aftale, uanset hvor kortvarig den var, med Sovjetunionen for at undgå en tofrontskrig; for at holde den russiske bjørn på afstand, om ikke andet så midlertidigt. Han forsøgte også at fange de vestallierede i deres egen traktat med Warszawa, som blev indgået den 25. august. Den specificerede, at Storbritannien og Frankrig ville erklære krig mod "enhver", der in-

vaderede Polen; selvom Tyskland tydeligvis var tænkt som den potentielle angriber, blev hun ikke nævnt ved navn, i hvert fald ikke offentligt. Hvis Tyskland og Rusland invaderede Polen, var de allierede ifølge deres egen traktat forpligtet til at erklære krig mod begge lande, hvilket han vidste, at de aldrig kunne gøre.

Men da krigen kom til Polen, viste demokratiene det fulde omfang af deres hykleri ved selektivt at erklære krig mod Riget, men afstod fra en lignende erklæring mod Sovjetunionen, hvis tropper krydsede ind på polsk territorium to uger senere. Udsigten til, at England og Frankrig skulle kæmpe mod både Tyskland og Rusland, var for meget for dem. Selv om de ikke afstod fra at erklære Tyskland krig, fordi de var forpligtet til at handle på samme måde over for Sovjetunionen, afslørede de i det mindste deres skelsættende uærlighed over for hele historien.

Selvfølgelig havde de aldrig tænkt sig at komme Polen til undsætning, hvilket under alle omstændigheder var en indlysende umulighed. Polakkerne kæmpede tappert og ihærdigt med alt, hvad de havde, i den overbevisning, at briterne og franskmændene ville leve op til deres svorne løfter og invadere Tyskland fra vest. Det var denne stærke tro på deres fjerne allierede, der inspirerede det polske forsvar af landets hovedstad, selv efter at en sådan modstand, uanset hvor beslutsom den var, var blevet lige så nytteløs, som den var tragisk. De vestlige "demokratier" forrædte polakkerne, som de kynisk betragtede som intet andet end kanonføde til deres antinazistiske dagsordener. Deres virkelige holdning blev udtrykt af Winston Churchill efter Polens overgivelse, det land, som han offentligt fremstillede som "den heroiske forsvarer af ret og godhed mod de nazistiske horder". Bitter efter polakkernes nederlag afviste han dem foragteligt som "dumme polakker, der ikke vidste, hvordan man kæmper". Det var al den tak, de fik for at levere den krig, som Churchill m.fl. krævede og fik af dem.

